

.....سر مقاله.....

رمضان؛ پنجرهٔ ملکوتی عرش

.....

السلام عليك يا شهر الله الاكبر، السلام عليك يا اكرم مصحوب من الاوقات و يا خير شهر في الايام و الساعات.^۱

رمضان، ماه بندگی خدا، ماه حضور در ضیافت آسمانی، ماه بر شمردن خواسته‌ها و نیازها در بارگاه الهی فرا رسید. ماه تهذیب نفس و رهایی از هوا و هوسهای شیطانی.

ماه نزول، تلاوت و انس با قرآن، ماه راز و نیاز با خدای بی‌نیاز، ماه خود سازی و ماهی که قلب و دل را باید در چشمه طاعت با یاد خدا جلا و صفا داد.

رمضان، ماه استجاب دعاست، خواندن با توجه دعاهایی هم چون ابو حمزه ثمالی، افتتاح، سحر، کمیل، جوشن کبیر و... چنان انسان را سرشار از معنویت می‌کند که گویی همه‌ی مصائب و زرق و برقه‌های دنیا را فراموش کرده و امید به عنایت حضرت حق دارد.

بیخود شده ام اما بی خودتر از این خواهم

با چشم تو می گویم من مست چنین خواهم

من تاج نمی خواهم، من تخت نمی خواهم
در خدمت افتاده بر روی زمین خواهم
آن یار نکوی من بگرفت گلوی من
گفتا که چه می‌خواهی گفتم که همین خواهم.^۲
سلام بر رمضان، سلام بر آبروی عاشقان، سلام بر ساکنان شهر خدا که حریرستان ذکر
است.

سلام بر ماه ابرهای باران‌زای محبت، که ابر، پیام آور مهربانی دریاست و دیدار ابر برای
سوختگان وادی عطش شاباش سحر در شب انتظار است.

ای منتظران تشنه لب به تماشای آسمان بیا بید قرار است باران بیارد و حالمان بهتر شود.
ای خدای بی نیاز، نیازهایمان را بر آورده ساز و این رمضان را از زمزمه‌های ما با خودت
پر ساز و شب و روزش را با طاعت و عبادت خودت آراسته گردان.

بیا بید عمل به دستورات الهی را با عزمی بیشتر در دستور کار روزانه‌ی خود قرار دهیم.
بیا بید از لحظه لحظه‌ی این ماه با برکت بیشترین بهره را ببریم.

بیا بید با فقرا، محرومان و نیازمندان هم‌دردی کنیم.

بیا بید در رمضان امسال، کتاب زندگی خوبان دین خدا را ورق زنیم و از لابه‌لای برگهای
آن شیوه‌ی زندگی خداپسندانه را جستجو کنیم.

بیا بید در روز قدس که نماد بیداری اسلامی و نجات مردم فلسطین است با آزادی
خواهان فلسطین هم‌دردی کنیم و با حرکت وحدت آفرین خویش نقشه‌های شوم دشمنان
اسلام را خنثی نماییم.

بارالها توفیق درک شبهای قدر و تحول عظیم خروج از تاریکیها و ورود به دیار روشنیها
را نصیبمان گردان و از خطاهای ما درگذر.

یارب این بخشش نه حد کار ماست
 لطف تو لطف خفی را خود سزاست
 دست گیر از دست ما، ما را بخر
 پرده را بردار و پرده ما مدر
 باز خر، ما را از این نفس پلید
 کاردش تا استخوان ما رسید
 از چو ما بیچارگان این بند سخت
 کی گشاید ای شه بی تاج و تخت
 این چنین بند گران را ای ودود
 که تواند جز که فضل تو گشود؟^۲

پروردگارا؛ در ماه مبارک رمضان ما را در زمره‌ی اولیائی قرار بده که پیامبر عظیم الشانت در باره‌ی آنان چنین فرمود: «أَنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ سَكْتُوا فَكَانَ سَكْوَتُهُمْ فِكْرًا وَتَكَلَّمُوا فَكَانَ كَلَامُهُمْ ذِكْرًا نَظَرُوا فَكَانَ نَظْرُهُمْ عِبْرَةً، نَطَقُوا فَكَانَ نَطْقُهُمْ حِكْمَةً، مَشَوْا فَكَانَ مَشِيهِمْ بَيْنَ النَّاسِ بَرَكَةً»؛ اولیاء خدا سکوت می‌کنند و سکوتشان فکر است. سخن می‌گویند و سخن گفتنشان یاد خداست. می‌نگرند و دیدنشان عبرت است. حرف می‌زنند و حرف زدیشان حکمت است. حرکت می‌کنند و حرکتشان در بین مردم حکمت است.^۳

انشاء الله
 سردبیر

۲- مثنوی، دفتر دوم، ص ۱۱۶، نشر خاور

۳- الاربعون حدیثا، محمد بن حسین عاملی، شیخ بهایی (موسسه ی نشر اسلامی، چاپ اول، ۱۴۱۵ه.ق) ص ۷۷